

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

DANNY CAMINAL

►► Tres noies ballen amb paraigua sobre l'escenari de la plaça del Diamant, a Gràcia, ahir al matí.

Moltes protestes i estelades

Aviui és el dia mundial de la dansa i, per això, ahir a la plaça del Diamant i també a la de la Virreina hi havia cita de ballarins i balladors. El dia es va llevar gris, plovent i es va suspendre el ball a l'aire lliure. **Danny Caminal**, que va arribar puntual a la cita, a les deu del matí, em va explicar que a aquella hora només hi havia tres noies ballant sobre l'escenari amb el paraigua obert.

La dansa s'havia traslladat a un altre lloc, a cobert, va dir algú. Jo vaig arribar una mica més tard. L'escenari de la plaça del Diamant estava buit. A la plaça de la Virreina, el mateix. Algun despatxat encara preguntava si hi hauria ball i la resposta queia del cel. Va caure la crònica, vaig pensar jo. En realitat, en començava una altra. Gràcia ahir estava mullada i buida de gent com poques vegades l'he vista. Les dues úniques persones que parlaven i reien eren dos operaris de la neteja que, fins i tot sota la pluja, netejaven amb afany una pintada en una persiana del carrer d'Astúries.

Apart d'ells, els vianants caminaven ràpid, esquivant el plugim i amb paraigües que ja no són només monocromàtics. M'avançava un paisatge de **Van Gogh**. Caminava al darrere

d'un paraigua amb cares de gossos i, de cara, venia un camp de roselles. Va ser llavors quan em vaig adonar que, sense humanitat, apareix la iconografia d'un territori. Gràcia està tatuada d'estelades i de cartells que informen de manifestacions futures, passades i presents.

Feia un recompte del calendari de les manifestacions anunciades entre la plaça de la Virreina i la de la Revolució i, a l'abril, segons aquesta iconografia de paper, hi va haver més d'una manifestació per dia. Només el 25 d'abril, dijous passat, hi va haver una marxa d'universitaris a

Els cartells de Gràcia fan un recompte del calendari de les manifestacions

favor de la universitat pública; una tancada en un col·legi –al final van ser 400 les escoles on hi va haver tancades per protestar contra les retallades i la Lomce– i una xerrada a favor de les escoles bressol.

El vocabulari: privatització, retallades, més retallades, escola i sanitat públiques i de qualitat, mercan-

tilització, drets socials, canvi de sistema, neoliberalisme.

La manifestació d'ahir també estava als cartells. I la de l'1 de maig era la futura i més anunciada amb una paraula que és tota una reivindicació: feina. Ja fa més de dos anys que, a Barcelona, surts d'una protesta i topes amb una altra. El més fort és que una té la sensació que podria participar en totes.

Recordant que aquesta havia de ser una *crònica de la dansa*, ahir només vaig trobar dos balls al carrer. Un, als Jardins de Gràcia. Un grup de creients catòlics ballaven en cercle. Em deia una de les dones integrants que ho faran durant els cinc diumenges de Pasqua. ¿Costa gaire això posar-se a ballar al carrer? «Molt», va confessar.

Al passeig de Gràcia, trobava el buit; els turistes amb cara de promesa no complerta (ahir feia més calor a Berlín que a Barcelona), i l'altre ball. Em va dir una mare treballadora i veïna de Barcelona que allà s'hi estava celebrant «la dansa del dia». El vocabulari de la protesta era el mateix que el dels cartells, però ara es cridava o es lluia escrit en samarretes i cartells.

A la Via Laietana, dues àvies marxaven al costat de la marea groga i deien que també podrien haver marxat de blanc, de verd, de vermell. Una d'elles explicava que eren jubilades, mares de fills amb hipoteca, àvies d'universitaris que practiquen la *mobilitat exterior*, usuàries de la sanitat, dones... ≡

cgaya@elperiodico.com